

פרשת זלא תשפ"א

רק המחלה הארורה הזו משבשת אותי לחלוטין, ובעצם רומזת שימי המאושרים בעולם הזה הסתיימו!"

ולאדיק הוסיף והסביר, שכבר היה אצל שני ענקי הרפואה בתחום, הפרופסור נתן מתל אביב, ופרופסור רחמילביץ' הנודע מירושלים, ושניהם הביטו בצילומים וקבעו שגורלו נחתם. הרב מובשוביץ לא מצא מילים לעודד, והשיחה הסתיימה באיחולי החלמה ובאווירה קודרת, מתוך תקווה וייאוש גם יחד...

ימים ספורים אחר כך, נערכה בישיבה שמחת ברית מילה, כשמרן הגאון רבי **יעקב ישראל קנייבסקי - ה'סטייפלער'** זצ"ל, הוזמן לשמש כסנדק. לאחר ששמחת הברית נערכה כהלכה, ביקש הרב מובשוביץ להראות למרן ה'סטייפלער' את בניני הישיבה, והחל מסייר עמו כשהוא מראה באצבע על היכל הישיבה, על חדר האוכל, חדרי הפנימיה וחדרי השיעורים, כשבכל אחד מהמקומות הוא מציין כי המקום נבנה בתרומתו של יהודי תומך תורה נלהב בשם ולאדיק גרודצקי.

כשהסיוור הסתיים, התכופף ראש הישיבה אל ה'סטייפלער' ואמר: "ויהודי זה, תומך התורה שהוביל את הקמת הישיבה והחזקתה - שרוי בצרה נוראה, מחלה קשה מאימת על חייו! הוא מבקש להמשיך לנהל את חייו על מי מנוחות ולתמוך בישיבה, אולם גידול מסוכן השתלט על קיבתו, והרופאים מיואשים מחייו!" - זעק ראש הישיבה בכאב.

ה'סטייפלער' הקשיב, וכהרף עין הרים את עינו והשיב קצרות: "הוא מחזיק תורה, אז יש לו זכויות. המחלה תיעלם, הוא ישיא את ילדיו, יצליח בעסקיו ויזכה לתמוך בישיבה עוד ועוד!" - חתם, ברכה ברורה וקולעת, חדה ונחרצת!

ראש הישיבה התרגש, ומיד לאחר שנפרד מה'סטייפלער' מיהר להתקשר ולבשר. אולם ולאדיק, שהיה נתון בלחץ ובמתח, רק הפטיר "הלוואי", וביקש מהרב מובשוביץ להתלוות אליו לבית החולים, כי עליו לבצע צילום נוסף שיעקוב אחר התפתחות המחלה.

כשמר גרודצקי יצא מהצילום, הפטיר ביובש "בוא ניסע". רק בדרך, כשהחלו לשוחח, סיפר ולאדיק: "תראה, הם כל כך מיואשים ממני, שהחליטו לעשות לי טוב על הלב...". ואז

יְבָרְכֶךָ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ (וי כד)

יברכך ה' - במידת רחמים. וישמרך - במידת הדין. וכל זה בזכות התורה, וזה שנאמר יאר ה' פניו אליך - בתורה, ויחונך - יחון אותך אפילו בעידנא דלא עסיק בה (חומת אנך-החיד"א)

זכות התורה כה גדולה היא, שבכוחה להשפיע ברכה ושמירה אפילו מצד מידת הדין, ואפילו בזמן שאינו עוסק בה. ויתירה מזו מצינו, שאפילו התומך בלומדי התורה מקבל הוא את זכות התורה, ברכתה ושמירתה, שהרי 'עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר' (משלי ג, יח).

* * *

ולאדיק גרודצקי היה צעיר שאפתן ונמרץ, עת החל בחייו העסקיים. תחילה ייבא משאיות ממצרים, בהמשך הקים את חברת 'המאחד' [שמה הקודם של חברת 'אגד'], ואחר כך ייסד את תאגיד 'אמקור - אמפא'. הוא נחשב לעילוי עסקי שעשה הון רב, אולם להצלחתו העסקית יש שותף סמוי - אותו נחשוף עכשיו. וזה דבר המעשה: היה זה כשעלה בדעתו של הגאון רבי **בן ציון מובשוביץ** זצ"ל להקים את ישיבת 'השרון' בהרצליה, והוא חיפש שותפים שיתרמו מהונם לרכישת הקרקע ולהקמת הישיבה. הוא פנה לסוחר הצעיר ולאדיק ששמו הלך לפניו כמי שעושה חיל, והלה נענה בחפץ לב, ותרם סכום נכבד לרכישת הקרקע ואף להקמת הבניינים.

באחד מימי הפורים, ערך הרב מובשוביץ סעודת פורים גדולה לתלמידי הישיבה, והזמין את שותפו ולאדיק, התומך הגדול של הישיבה, להשתתף בסעודה. ולאדיק הגיע, השמחה הרקיעה שחקים, אולם ממש בעיצומה - החל ולאדיק מתלונן על כאבי בטן שתקפו אותו. הרב מובשוביץ ניסה להרגיעו, אולם הואיל ולא חש בטוב - קרא לנהג שהסיע את ולאדיק למנוחה בבית.

כעבור כמה ימים, התקשר ולאדיק אל הרב, וביקש ממנו לסור ללשכתו. "שמע נא", אמר בקול נכאים, 'זה לא סתם כאב בטן, גילו גידול ממאיר בקיבתי. כפי שאני מבין מהרופאים, אני חי כיום על זמן שאול... פתאום, התפרץ ולאדיק העשיר בבכי ואמר: 'ראש הישיבה! אני בקושי בן 40, עוד לא חיתנתי אף אחד מילדי, ואני בשיא תנופתי העסקית.

הוסיף ותיאר, איך הפרופסורים הנכבדים עיינו בצילום, והאחד שאל את חברו להיכן הגידול נעלם. שניהם חיפשו היטב, ולבסוף קבעו כי הגידול פשוט נעלם, נ-ע-ל-ם!

"בשורה טובה!" - צהל הרב מובשוביץ.

"מה פתאום?" - הגיב ולאדיק, "האינך מבין? הם חוששים לבשר לי את הנורא מכל, אז הם החליטו לתת לי למות מתוך תחושה טובה. תגיד לי, שמעת בחיך על גידול שנעלם, בלי טיפול, בלי ניתוח, סתם כך תפס רגליים וברח? טרם קרה כדבר הזה!" - קבע גרודצקי, וביקש מהרב מובשוביץ לפנות בהקדם לפרופסור רחמילביץ' ולפרופסור נתן, ולחקור אותם היטב - עד שיגלה את האמת!

הרב מובשוביץ נענה, אולם שני הפרופסורים, איש איש ב'חקירתו', אמרו כי אכן נדהמו, אבל זו המציאות - ללא כחל ושרק. הם גם הראו את הצילומים להרב מובשוביץ, והוכיחו - צילום על גבי שקף: "הנה, כאן היה הגידול בצילום הראשון, רואים אותו בבירור, גדול, עוצמתי, מחריד. והנה כאן" - הצביעו על הצילום השני, "הגידול איננו, איננו. הוא אכן נעלם. אין לנו הסבר לכך, אבל זה בדיוק מה שקרה!"

כשהרב מובשוביץ שב למר גרודצקי עם אותה התשובה, ונתקל שוב בחוסר אמון, הגיב לו בשאלה: "אמור לי, אולי הכאבים פסקו?", ואז השיבו ולאדיק: "אכן, הם פסקו לפני שבוע, אבל זה לא מדד אמיתי. לפעמים הכאבים פוסקים מעת לעת, והגידול עודנו כאן!"

"ואני דווקא חושב", המשיך הרב מובשוביץ, "שהכאבים פסקו בדיוק ביום בו קיבלת את ברכת ה'סט'יפלער'. וממילא, אין פלא בעיניי שאכן הגידול נעלם..."

ואכן, יאמין או לא יאמין מר גרודצקי, עוד ועוד בדיקות נעשו, ובכולם - הגידול איננו. נעלם. הוא הוסיף והאריך ימים, הצליח במסחרו והתעשר עושר רב, זכה להשיא את ילדיו בבריאות איתנה, וכמובן - הוסיף לתמוך בישיבה!

סיפור מפעים זה, שהופיע בגיליון 'קול ברמה', מחדד ומאיר: אכן כן, להחזקת התורה יש כוח סגולי נדיר, עוצמה שאי אפשר להעריך. הנה כי כן, יהודי בצרה כה גדולה, מחלה קשה מאיימת עליו, ובכל זאת - הוא ניצל ממנה וזכה באורך ימים ושנים, הצלחה במסחר והמשך החזקת התורה - בזכות החזקת התורה שהצילה את חייו. כמה כדאי לכרות ברית קודש עם התורה ונזכה לפתוח לנו את ברכת שמים, לחיים טובים ומאירים, ברוכי שפע ומעוטרי ישועות!

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא-הרב אשר קובלסקי']

וְשָׂמוּ אֶת שְׁמֵי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי

אֲבָרְכֵם (ו, כז)

כתיב (תהילים ז, יב) 'ואל זועם בכל יום'... מי מבטל? רבי אבין בשם ר' אחא: ברכת כהנים מבטלת...
(ירושלמי סוטה פ"ט הי"ד)

שהכהנים בברכתן מבטלים הקללות הבאים בעולם...
(קרבן העדה, שם)

בפרשתנו מופיעים שלושה פסוקים מיוחדים במינם, סגוליים ונשגבים, אשר העולם עומד בזכותם פשוטו כמשמעו. שלושת הפסוקים הללו של ברכת כהנים הם עוצמתיים לאין ערוך ושיעור, עמוקים ורחבים מיני ים, ואין לנו כמעט שום השגה אמיתית מה הם עושים ופועלים עבורנו, ומה יש לנו בזכותם.

הנצי"ב מוואלז'ין זצ"ל (ספרי, פרשת נשא, בפתיחה לברכת כהנים) כותב: "כל הברכות שבעולם נכללות במילות הקצרות שבברכת כהנים, ואין מה להוסיף עליהן!"

ובספר 'שערי אורה' (שער י) כתב עוד דברים מופלאים: "הכהנים פותחים בברכתם את 'עולם הרחמים', שאין בו דינים כלל, ואף אם ישראל חוטאים ביותר, אין זה משפיע על השפע אשר נשפע עליהם בזכות ברכת כהנים, וכל הפמליה של מעלה מחכים ושמחים בברכת כהנים, וכל מה שאנו עומדים וקיימים היום הוא בזכות ברכת כהנים".

מספר הגאון רבי אליעזר טורק שליט"א: הכרתי כמה וכמה גדולי תורה אשר הבינם מדעם לחבב, להעריך ולייקר את ברכת הכהנים בכל ליבם, ולא ויתרו עליה בשום פעם. לאחר נישואי כשעברתי להתגורר בירושלים עיר הקודש, זכיתי להסתופף בצילו של מורי ורבי הגאון רבי ישראל זאב גוסטמאן זצ"ל, ראש ישיבת 'נצח ישראל' ריימלעס. דמות פלאים של גאונות מרקיעה שחקים, בקיאות מופלאה בכל מכמני התורה, התמדה ושיקדנות מאין כמותה, ועבודת השם בסילודין. הוא היה מקפיד על מצוות ברכת כהנים עד מאד, והיה ניכר עליו כי זה בנפשו. תמיד הוא הידר שיהיו בישיבה לכל הפחות שני כהנים שיברכו, ובימי הדין הידר שיהיו לא פחות מעשרה כהנים. הוא טרח ויגע רבות לחזר אחר הכהנים, לקרבם, להאיר להם פנים ולהיטיב עימם כדי שיבואו לברך מתוך אהבה ושמחה.

חרוט בזכרוני המראה של הגאונים הצדיקים רבי משה אהרן שטרן זצ"ל, משגיח ישיבת קמניץ, ורבי משה יוסף מילצקי זצ"ל, אב"ד בירושלים, כיצד היו ממש נלהבים מברכת כהנים. הם כיתתו רגליים מ'שטיבל' אחד למשנהו בשביל לחזר אחר ברכת כהנים, לזכות בברכה המופלאה הזאת שוב ושוב. כאשר לא השתתפו כהנים במנין בו הם התפללו, היו מסוגלים להיטלטל גם לשכונות מרוחקות יותר ולא חסו על זמנם וכוחם, העיקר שלא להפסיד ברכת כהנים מפני שני כהנים.

בניו הגאונים שליט"א של רבי משה אהרן שטרן זצ"ל, סיפרו שתי עובדות שמעידות עד כמה היה ענין ברכת כהנים

העליונים והתחתונים, ואין דין שולט בכלם, ועל ידי זה נמצא שלום בכל העולמות, וזה שכתוב וישם לך שלום. לכן יזהר האדם שלא להפסיד את הברכות של שעת רצון."

שמעתי מיהודי תלמיד חכם ומזכה הרבים, כי לפני כמה שנים ביקר בעיר 'סופיה', בירתה של מדינת בולגריה. שם פגש יהודי ישיש, בן למעלה מתשעים, אשר נושא בתפקיד הגבאי הראשי של בית הכנסת הוותיק בעיר. מדובר באחד מבתי הכנסיות ההדורים והמפוארים ביותר בעולם. תבניתו וצורתו של בית הכנסת מדהימים. הרצפות, הגילופים, הנברשות, הרהיטים והחלונות, מעוצבים בתכלית הפאר, בניחוח עתיק בן מאות שנים. בשנים האחרונות כמעט תמו תושביה היהודים של סופיה, בשל כך בית כנסת מפואר זה עומד שומם כמעט כל השנה מבחינה רוחנית, ולדאבון לב הוא משמש כאתר תיירות יהודי היסטורי שמבקרים בו תיירים רבים. הגבאי הישיש עשה לו סיור בהיכל בית הכנסת, במהלכו הצביע בפניו על חור גדול שנפער בצד התקרה, והסביר כי בימי מלחמת העולם השנייה הנאצים הארורים החריבו את כל בתי הכנסיות ומרכזי התורה באיזור, מלבד בית הכנסת הנוכחי שנשאר קיים על עמדו. אמנם גם הוא הוזק מעט, כפי שניתן לראות בצד התקרה, אך עד לאחרונה הוא עדיין שימש כמקום תפילה חשוב.

"שנים רבות הילכה כאן שמועה ועברה מפה לאוזן", הסביר הגבאי, "כי אחד מגדולי התורה הנוודעים טען, כי סיבת הישרדות בית הכנסת זה בשונה מבתי כנסיות האחרים, נעוצה בשתי הנהגות שהוקפדו עליהם בבית כנסת זה עד מאוד: האחת, מצות 'מקדשי תיראו', כל השנים נזהרו כאן מלשוחח דברי חולין. שנית, היתה כאן קפידא מיוחדת שתהיה בבית הכנסת ברכת כהנים מידי יום ביומו, חוק ולא יעבור". "לדברי אותו גדול בתורה", הפטיר הגבאי, "זכויות אלו עמדו לבית הכנסת להינצל מחרי האף הגדול ששלט בעולם בשנות הזעם". [מתוך 'אוצרותיהם אמלא']

הם נְשִׂאֵי הַמִּטָּה הֵם הָעֹמְדִים עַל

הַפְּקָדִים (א, ב)

ומצד מה שהיו כך, הקריב כל אחד מהם בעד שבטו ואנשיו; כי מצד מה שעמדו על הפקודים הרגיש כל אחד מהם בשבטו שקצתו חשוד בעבירות (וצריך כפרה), ומצד מה שהיו נשיאים הסכימו לעמוד בפרץ ולהקריב קרבנות לכפר בעדם (ספורנו)

גדול בישראל בכוחו לחוש את הדופק של העם, ויודע הוא מתי והיאך לעמוד בפרץ כדי להעמיד את הדת על תילה.

* * *

סח רבי יוסף שיינין: "בשלהי שנות השמונים, כאשר החל להגיע לארץ זרם של 'גרים', שלא התכוונו מעולם לשמור

בנפשו, וחשוב ויקר לו: בנו הגאון רבי יחיאל מיכל שליט"א סיפר, כי שנה אחת כשהיה עדיין ילד קטן, בליל שבועות הוא נשאר ער כל הלילה, ולאחר שנגמרה התפילה כבר ציפה לבוא הביתה לישון. אך אז אביו הציע: "בחסידות גור מציינים היום את יום השנה לרבי בעל ה'אמרי אמת' זצ"ל, ומן הסתם נמצאים שם מאות כהנים. הבה נלך יחד לשמוע שם 'ברכת כהנים', כי בין מאות הכהנים שנמצאים שם ודאי יש גם כמה כהנים מיוחסים". כשהבן ניסה להשתמש בטענת עייפות, השיב לו האב בלהט: "תאר לעצמך, כי מישהו היה בא אליך כעת ומציע לך להצטרף אליו לביקור בהיכלו של הגאון מוילנא זצ"ל בשביל לקבל ממנו ברכה, וכי גם אז היית טוען כי אתה עייף? הרי פשוט לי כי היית רץ ממרחקים כדי לקבל ממנו ברכה... והנה כאן, הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו מבטיח בתורה 'ואני אברכם', ואתה מתלונן על עייפות?!"

בתקופה בה התגורר בירושלים מרן המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, ארגנו על פי רצונו מנין מיוחד לתפילה לכל ימות השנה, מנין שהורכב מאברכים חשובים, תלמידי חכמים ויראי שמים, והתנהל על פי רוחו של המשגיח, בכוונה, במתינות ובטהרת הלב. ביניהם נמנה גם תלמידו רבי משה אהרן. בפרוס הימים הנוראים פנה המשגיח אל רבי משה אהרן ושאלו: "האם גם בראש השנה ויום הכיפורים נזכה להשתתפותך במניין?". אך רבי משה אהרן לא הגיב. המשגיח הוסיף לשאול: "נשמע כי אתם מסופקים בדבר? שמא לא מוצא חן בעיניכם המניין, ולכן אתם שוקלים להימנע מלהתפלל בו בימים נוראים?". רבי משה אהרן השיב בשלילה: "לא ולא, חלילה וחס, המניין הוא אכן טוב וחשוב, אולם חוששני שלא יהיו שני כהנים בתפילה, ולכן לא אוכל להתפלל במנין הזה. שכן בשלמא בשאר ימות השנה, כאשר אין שני כהנים, לאחר התפילה אני הולך לבית הכנסת אחר להתברך, אולם בראש השנה ויום הכיפורים הרי לא אוכל ללכת לבית הכנסת אחר...". המשגיח השיב לו, כי יעשה מאמצים להשיג שני כהנים למניין, והעיקר שרבי משה אהרן יבוא להתפלל עמו במניין. לבסוף הגיעו לעמק השווה כי רבי משה אהרן יבוא להתפלל במניין, ואם יבחין בתחילת התפילה כי אין שני כהנים יעזוב את המניין וילך להתפלל בבית הכנסת אחר. ואכן, רבי משה אהרן הגיע להתפלל במניין, אך למרות מאמציו של המשגיח, לא הצליחו להשיג שני כהנים למנין, ונאלץ רבי משה אהרן לוותר על התפילה במחיצת רבו הגדול, כדי שלא יפסיד ברכת כהנים בימים הנוראים.

לאחר התבוננות מועטה בדברי חז"ל המפליגים נוראות במעלת ברכת כהנים, חשיבותה וסגולתה, מבינים מה עמד מאחורי הנהגתו זו של רבי משה אהרן, ואדרבה, לא מובן כיצד שייך לנהוג אחרת. די להביט בדברי הזוהר הקדוש (פרשת נשא דף קמז, א) שכתב: "בשעה שהכהן נושא את כפיו, צריכים העם לשבת באימה ובריאה, ועליהם לדעת כי השעה ההיא היא עת רצון בכל העולמות, ומתברכים

תורה ומצוות, באתי לפני מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל והצגתי בפניו את דרכי המאבק האפשריות בעניין: "ישנן שתי דרכים למנוע את התופעה. האחת הינה לפרסם בשער בת רבים ולהודיע לכל רבני הערים, כי פלוני או פלונית אינם גרי אמת ואסור לחתנם. ואילו הדרך השניה היא לומר להם: 'קריינא דאיגרתא איהו ליהווי פרונקא', כלומר מי שגייר אתכם הוא יחתן אתכם, וידינו אל תהי במעל הזה". רבינו כרה אוזנו לדברים וברוב חכמתו השיב: "הדרך הראשונה לא תועיל במאומה, משום שתמיד ימצא איזה 'שייגעץ' שייחתן אותם, ואתה תכלה את כוחך לריק. ועל כן, הדרך השניה היא הנכונה, כלומר שידינו אל תהי במעל הזה".

ככלל הורה רבנו בענייני גירות, שכאשר נכרים פונים בבקשה להסתפח לעם ישראל ומבקשים לסייע בידם להגשים את שאיפתם, יש לדחותם ככל האפשר, כפי הנפסק בשולחן ערוך. אולם כאשר ניצבים בפנינו בני זוג מעורב, שאחד מהם יהודי והשני אינו בן ישראל ואי אפשר להפריד ביניהם, יש לעודד את בן הזוג הנכרי להתגייר וללמדו היטב את כל הלכות התורה ואת השקפת היהדות הטהורה. ועם זאת יש לחייב אף את בן הזוג היהודי ללמוד גם הוא את יסודות היהדות על בוריים, מתוך תקווה שהמתגייר ישפיע על בן הזוג היהודי לחזור בתשובה שלמה. ואכן מתוך הנסיון ראינו, שכביכול נבואה נזרקה מפה קדשו, ובמקרים רבים בהם נהגנו כעצתו, שני בני הזוג הפכו להיות יהודים יראים ושלמים, ובניהם התחנכו וצמחו לבני ישיבות ובנותיהם נישאו לבני תורה.

בשנת תשע"א, בשלהי ימי מרן, דובר בשער בת רבים על נושא ההכרה בגיורי הצבא. רבינו נזעק על הדבר ופסק, שאין סכנה גדולה ונוראה מזו לשלמות כרם ישראל. בעוד רבינו זועק במר ליבו ומורה כי הכרה זו עשויה להביא להתבוללות איומה, העלולה להשריש זמורת זר בקרב נטיעות ישראל, היו שעמדו מנגד ובזדון לב הציגו את הענין כמחלוקת הפוסקים או כמחלוקת במציאות ועוד טענות שונות ומשונות, שכוחן רב לקרר את האמבטיה הרוותחת. מלבד רבינו נחלצו למערכה כמה וכמה מגדולי הדור, שחשו בסכנה הכבדה לשלמות עם ישראל. ברם כאשר נשמעו קולות מבית, שבאו למעט מחומרת הענין, ואף אחד הגדיל לעשות ומנה בפני מרן ארבעה נימוקים שונים, שמהם עלה כי יש להשתיק את הענין ולהימנע מכל מחאה, קם רבינו בן המאה בעוז, סתר את דבריו טענה אחר טענה והכריז בתעצומות לב: "כל הסיבה המניעה אותך שלא למחות הינה, משום שהפחד אוזח בליבך, אך אני איני מפחד!".

באותה העת הגיעו לבית רבינו מספר אישים נכבדים שבאו למחיצתו, בנסיון להניא אותו מלמחות ולהשתיק את הנושא. הבאים הגיעו ללא הודעה מוקדמת, וכאשר רבינו שב מברית שנערכה בבית מדרשו, הוא הופתע לראות את האורחים הנכבדים ממתינים לו בביתו. אחד ממקורבי הבאים תיעד במצלמתו את מהלך הפגישה בה עמד רבינו כגיבור חיל ללא חת, כנגד המבקשים לקעקע את חומות

קדושת עם ישראל. יהודי רחוק משמירת תורה ומצוות, שצפה בתיעוד הפגישה, התבטא לאחר מכן בהתפעלות ואמר: "עלי להראות את ההסרטה הזו לידידי, כדי שיווכחו, כי אי אפשר להונות את הרבנים ויראו כיצד רב בן מאה שנים נכנס לחדרו, ומגלה אורחים בלתי קרואים, שבאו אליו בהפתעה, ואף על פי שהוא חולק להם כבוד רב ומקבל אותם בסבר פנים יפות, אין הוא זז מדעתו כמלוא נימה!".

רבינו ניגש לשולחן לבדו, כמלך בלא גוד, כשהוא ניצב בגפו לקרב כנגד צעירים ורבים ממנו. במהלך הפגישה נראה כיצד הוא מכבד את אורחיו בכבוד רב, ולאחר שבירכם לשלום, הוא מישיר את מבטו לנגדם ושואל בחדות: "כן, לשם מה באתם אלי?!"

הבאים פותחים ומספרים, כי התעוררה כעת מחלוקת גדולה בנוגע לגיורי הצבא. כשהנוכחים מסיימים דבריהם, פונה רבנו לנכבד שבהם ושואלו בעדינות: "יאמר לי כבודו, האם היית פעם בצבא?"

"לא!", משיב הלה קצרות.

"אולי יודע אתה מה מתרחש שם?!", שואל רבינו בשנית.

הלה במבוכת מה, משיב בשנית: "לא!"

"אומר לך אני, אם כן, כיצד מתנהלים שם העניינים!", וכאן ממשיך רבינו בן המאה ומתאר מהו הצורך המניע את החייל, שאינו בן ישראל, לפתוח בהליכי הגיור. רבינו ממשיך ומפרט לשם מה החייל מבקש את הגיור, מהן תכניותיו ואלו חיים הוא מתעתד לנהל לאחריו. מרן מסיים את דבריו וחותם בשאלה: "נו, מה אומר כבודו על הדברים? וכי יש צד שניתן להכיר בגיורים הללו כגיורים כשרים הנעשים על פי הלכה?!"

דבריו הנכוחים של רבינו מחלחלים לתודעת הבאים, ובלית ברירה הם מהנהנים בראשם ומודים פה אחד: "אמת נכון הדבר!". אך כעבור רגע כמימרא הם נזעקים ואומרים: "הרי אם לא נכיר בגיורי הצבא, תיווצר מחלוקת גדולה ונוראה אשר סופה מי ישורנו!".

"נכון!", משיב רבינו בקול שלו ונחוש, "על כן עליכם לפנות אל הגורמים המעוניינים להכיר בגיורים הללו, לדבר על ליבם ולהסביר להם את גודל המחלוקת שהם יוצרים בעם ישראל, כתוצאה מכך שבחרו להכיר בגיורים שאינם נעשים לאור ההלכה". "כיצד הם מעיזים להתיר לנכרים לבוא בקהל ה'?", שואל רבינו בכאב, "מפני מה הם גורמים למחלוקת?"

בסופו של דבר הסתיימה פרשה זו בהבהרה מצד המכירים בגיורי הצבא, שכל גיור הנעשה ללא קבלה אמיתית של עול תורה ומצוות, אינו נחשב כגיור. וכך נוכחו הכל לדעת, כי גדולי ישראל עומדים ניצבים כחומה בצורה המגינה על קדושת כרם ישראל. [מתוך 'עמודו של עולם']